

(Pinstrup) gjorde i Dag gældende, hvad der ved adskillige andre Løjligheder er udtalt, at Rigsdagen paatog sig en moralsk Forpligtelse ved Vedtagelsen af Bankgarantiloven, og at det maatte Finansminister Vilhelm Lassen være berettiget til at gaa ud fra. Dette kan jeg ikke erkende. Den ærede Ordfører sagde, at han havde Finansministerens Ord for, at han handlede i god Tro. Ja, det kan den ærede Ordfører have og andre have, men det binder ikke Medlemmer af dette Ting, thi var man, som det er nævnt, allerede den 11. Februar, endnu før Lovforslaget var fremsat og vedtaget, vidende om, at der skulde flere Banker med ind under Garantien — og det er konstateret ved Bankkomiteens Protokol —, maa man høre op med at sige, at man ikke gik til Rigsdagen, fordi man var bange for, det skulde vække Uro. Man kan paastaa det, men man kan ikke føre et eneste Bevis for noget saadant. Det er i alt Fald min Overbevisning. Men her, forekommer det mig, er man ved det kildne Punkt i hele denne Sag, for her føres vi, som det er sagt, ind paa en Glidebane. Der komme Den lille Laanekasse og Nibe og Fredericia Banker, den ene efter den anden, og gaa ind under samme Konto. For de Medlemmer, som kunne anerkende den gode Tro, kan det være rigtigt, men for os andre, som have et andet Syn paa den gode Tro, kan denne Mening ikke gælde, vi maa være berettigede til at protestere.

Naar jeg ikke har kunnet tiltræde Flertallets Standpunkt i denne Sag, er det ikke af politiske Grunde. Jeg ønskede intet hellere, end at denne Sag kunde blive afviklet saa hurtigt som muligt. Jeg havde ønsket og ønsker, at det kunde lykkes at faa en Overenskomst, hvorved denne Sag en Gang for alle var bragt ud af Verden, men jeg er sikker paa, at selv om dette Lovforslag bliver vedtaget med de Ændringsforslag, Flertallet har stillet, er denne Sag ikke dermed ude af Verden. Det ærede Medlem for Københavns 5. Valgkreds (Borgbjerg) og for Resten og saa den ærede Ordfører lod skinne igennem deres Udtalelser, at naar man vedtog Lovforslaget med de af Flertallet stillede Ændringsforslag, var vi inde paa noget, som maatte føre til en hurtig Afvikling. Det ved man jo ikke. Der sker efter min Mening ikke meget ved Vedtagelsen af de Ændringsforslag, Flertallet har stillet. Den ærede Ordfører sagde: Der sker det, at vi spare 2 Mill. Kr.; det ærede Medlem for Københavns 5. Valg-

kreds sagde det samme, men føjede til i samme Aandedræt: Der spares mere, det vil rimeligvis gaa ned til et Minimum af dette Beløb. Det er der ingen, der kan have nogen Mening om, og man kan ikke, synes jeg, i samme Aandedræt hævde et saadant Standpunkt og sige: Dersom vi blive staaende ved Garantiloven, som den er, ville de 10 Millioner gaa deres Vej. Jeg synes, det er ganske ulogisk at staa saaledes, thi jeg kan ikke se rettere, end at selv som Loven er, kan den højtærede Finansminister godt forhandle med de 5 Hovedbanker eller Bankkomiteen om en Ordning af denne Sag.

Men der er noget, som den højtærede Finansminister ikke kan, saaledes som Lovforslaget er, og det er paa lovlig Vis at afslutte den Udvidelse af Bankgarantien, som har fundet Sted ved de tidligere Finansministres Holdning i denne Sag, og det er jeg imod skal komme ind i dette Lovforslag. Jeg tænker mig ikke, at dette skal blive til en Sag, hvorved man vilde kræve, at der skulde rejses Erstatningskrav o. s. v. mod Finansminister Vilhelm Lassens Bo og den fungerende Finansminister, men man maa tænke sig en eller anden Form, hvorved de Beløb, som ere gaaede med til, at disse Banker uden Lovhjemmel i Garantiloven ere tagne med, kunne blive stillede til den højtærede Finansministers Raadighed og blive udbetalte, og det skal jeg ikke have det mindste imod. Men det, jeg har imod, og det, som jeg ikke kan eller vil være med til, er at vedtage en Udvidelse af Bankgarantien til disse Banker, som ere tagne med paa en ejendommelig Maade — kan man godt sige —, med fuld Bevidsthed om, at her var det ikke et Run, ikke Pengeinstitutter, som var solvente, det drejede sig om, men Pengeinstitutter, der havde forbrugt deres Aktiekapital og meget mere til ved bedragerisk Adfærd og Svindlerier. Det maatte man være klar over, den Gang man gik til at udvide Bankgarantien til disse Banker, og jeg kan ikke se andet, end at det, man skaber ved et saadant Forhold, er, at Lovgivningsmagten ikke er i Stand til at modsætte sig Krav af nogen som helst Art under lignende Forhold som dette. Man vil maaske fra Flertallets Side sige, at man vil værgе sig imod at skulle bøje sig for lignende Krav i Fremtiden, og erklære: Vi sætte Bom derfor nu, vi gaa ikke videre. Men det forekommer mig, at vi, der have set saa meget, ikke mindst i de sidste Aar, som vi have, maa være mere godtroende, end vi egentlig have Lov til at